International Journal of Kannada Research
www.kannadajournal.com

ISSN: 2454–5813
IJKR 2022; 8(2): 98-100
© 2022 IJKR
www.kannadajournal.com
Received: 24-02-2022
Accepted: 29-03-2022

ಬಾಲರಾಜು ಬಿ ವಿ
ಸಹಾಯಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ, ಕೃಸ್ಟ ಅಕಾಡೆಮಿ ಇನ್ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಫಾರ್ ಅಡ್ವಾನ್ಸ್ಡ್ ಸ್ಟಡೀಸ್, ಹುಲ್ಲಹಳ್ಳಿ ಕೊಪ್ಪ ಬೇಗೂರು ರಸ್ತೆ, ಸಕಲವಾರ ಅಂಚೆ, ಬೆಂಗಳೂರು, ಕರ್ನಾಟಕ, ಭಾರತ

Corresponding Author:
ಬಾಲರಾಜು ಬಿ ವಿ
ಸಹಾಯಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ, ಕೃಸ್ಟ ಅಕಾಡೆಮಿ ಇನ್ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಫಾರ್ ಅಡ್ವಾನ್ಸ್ಡ್ ಸ್ಟಡೀಸ್, ಹುಲ್ಲಹಳ್ಳಿ ಕೊಪ್ಪ ಬೇಗೂರು ರಸ್ತೆ, ಸಕಲವಾರ ಅಂಚೆ, ಬೆಂಗಳೂರು, ಕರ್ನಾಟಕ, ಭಾರತ

ಆಧುನಿಕ ಕಾವ್ಯ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಪುರಾಣ ಇತಿಹಾಸ ಪ್ರಜ್ಞೆಗಳ ಭಂಜನೆ ಭಗ್ನ ಚಿತ್ರಗಳ 'ಸೀತೆ ಮತ್ತು ಅಹಲ್ಯೆ ಪಾತ್ರಗಳ ಮುಖಾಮುಖಿ'

ಬಾಲರಾಜು ಬಿ ವಿ

ಪರಿಚಯ

ಪುರಾಣ ಮತ್ತು ಇತಿಹಾಸ ಸ್ವತಂತ್ರ ಪ್ರಜ್ಞೆಗಳನ್ನುಕೊಟ್ಟರೂ ಕೂಡಾ, ಪುರಾತನ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲ ಚರಿತ್ರೆ ಪುರಾಣವಲ್ಲ. ಪುರಾಣ ಎನ್ನುವುದು ಜನಸಮುದಾಯದ ಮೂಲಕ ಹುಟ್ಟುವ ಕಥನವಾದರೆ, ಚರಿತ್ರೆಯು ಜನಸಮುದಾಯದ ಒಳಗೊಳ್ಳುವಿಕೆಯ ಮೂಲಕ ಗಟ್ಟಿಸಿದ ಒಂದು ಘಟನೆಯಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ಚರಿತ್ರೆಯ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳು ಸೇರ್ಪಡೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯವು ರೂಪುಗೊಂಡಿದೆ. ಭಾರತೀಯ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಚರಿತ್ರೆಗಿಂತಲೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪುರಾಣವನ್ನೇ ಆಧರಿಸಿದ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ರೂಪುಗೊಂಡಿದೆ. ಚರಿತ್ರೆಗಿಂತಲೂ ಭಾರತೀಯರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಪುರಾಣ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೇರೂರಿರುವುದರಿಂದ, ಇಂತಹ ಪುರಾಣವನ್ನು ಕಿತ್ತು ಹಾಕುವ ಬದಲು ಅದನ್ನ ಮಾರ್ಪಾಡುಗಳಿಸಿರುವುದು ತಿಳಿದಂತಹ ವಿಚಾರವೆ. ಮೂಲ ಮಹಾಭಾರತ, ಮೂಲರಾಮಾಯಣ, ಹಾಗೂ ಮೂಲ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿನ ಕೆಲವೊಂದು ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಉದಾತ್ತೀಕರಿಸಿ, ಮಾನವ – ಮಹಾಮಾಣವನನ್ನಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸುವ ಪರಂಪರೆ ಜೈನ ಕವಿಗಳಾದ, ಪಂಪ, ರನ್ನ, ನಾಗಚಂದ್ರ ಮುಂತಾದವರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಇಂದಿನ ಆಧುನಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಕವಿಗಳವರೆಗೂ, ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರುವಂತಹುದು ಆ ಮೂಲಕ ಹೊಸ ಆಲೋಚನಾ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿರುವಂತಹದ್ದು ಸಂತಸದ ವಿಚಾರವಾಗಿದೆ. ರಾಮಾಯಣವನ್ನು ಸಾಂಪ್ರಾದಾಯಿಕ ಹಿಂದೂ ಧರ್ಮವು ತನ್ನ ಪ್ರಮಾಣ ಗ್ರಂಥವೆಂದೂ ಭಾವಿಸುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನಾದ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಒಂದು ಅವತಾರವನ್ನು ರಾಮನೆಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ್ದು. " ದುಷ್ಟ ಶಿಕ್ಷಣೆ ಶಿಷ್ಟ ರಕ್ಷಣೆ" ಅರ್ಥವನ್ನು, ತಲೆತಲಾಂತರದಲೂ ಭಾರತೀಯರು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ತುರುವುದು ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶವಲ್ಲ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಾನು 'ಸೀತೆ ಮತ್ತು ಅಹಲ್ಯೆ' ಎಂಬ ಎರಡು ಪುರಾಣ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಮುಖಾಮುಖಿ ಮಾಡಲು ಹೊರಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಕಾರಣ ತನ್ನ ದಿವ್ಯ ಶಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಅಹಲ್ಯೆ ಘೋರ ಶಾಪ ಮತ್ತು ಚಾಡಿ ಮಾತಿನ ಸೀತೆಗೆ ಘೋರ ಶಿಕ್ಷೆ -ಇಬ್ಬರೂ, ಹೆಂಡತಿಯರ ಮೇಲೆ ಅನುಮಾನ ಪಟ್ಟವರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ ಈ ಎರಡು ಪಾತ್ರಗಲ ಕೆಲವು ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ವಿಚಾರಗಳಷ್ಟೇ ಇಲ್ಲಿ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಯಸಯತ್ತೇನೆ. ಅಂದರೆ ಸೀತೆ ಮತ್ತು ಅಹಲ್ಯೆಯ ದಾಂಪತ್ಯ ನೆಲೆ ಅಥವಾ ಕೌಟುಂಬಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸೀತೆಯನ್ನು ರಾಮನ ಮೂಲಕ, ಅಹಲ್ಯೆಯನ್ನು ಗೌತಮನ ಮೂಲಕ ನೋಡಲು ಹೊರಟಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸೀತೆ ಮತ್ತು ಅಹಲ್ಯೆ ಅತೀ ಶೊಚನೆಗ ಒಳಗಾದಂತಹ ಪಾತ್ರಗಳಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಕೌಟುಂಬಿಕ ಪಾತ್ತರಗಳಂತೆ ಕಂಡರೂ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಸ್ತ್ರೀ ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವ ಪಾತ್ರಗಳಾಗಿ ನನಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ.

ಮೊದಲಿಗೆ ಸೀತೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ನಾನು ಕಂಡ ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಚರ್ಚಿಸುವಾದರೆ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯಕ್ಕೆ ತವರೂರು, ಪತಿವ್ರತಾ ಶಿರೋಮಣಿ ಎಂದು ಹೆಸರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಸೀತೆಯು, ಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಭುತ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ಕಂಡರೂ, ರಾಮನ ಎಲ್ಲಾ ಕಷ್ಟ- ಕಾರ್ಪಣ್ಯದ ಶೋಚನೀಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಹೆಜ್ಜೆ -ಹೆಜ್ಜೆಗೂ ಮುಳ್ಳಿನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಕಷ್ಟವನ್ನರಿಸಿ ಮಾತ್ರ ಒಂದ ಪಾತ್ರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ವೈಭೋಗ ಸುಖವನ್ನಷ್ಟನ್ನೇ ಬಯಸಿ ಬಂದಿದ್ದರೆ, ವನವಾಸದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅರಮನೆಯಲ್ಲೇ ಉಳಿದುಕೊಲ್ಲಬಹುದಿತ್ತು. ತನ್ನ ಇಡೀ ಬದುಕನ್ನು ರಾಮನೊಂದಿಗೆ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡವಳಾದ್ದರಿಂದ, ಎಲ್ಲಾ ಕಷ್ಟಗಳಲ್ಲೂ ಸಮಪಾಲಾಗಿ ಭಾಗಿಯಾಗಿ, ರಾಮನ ಶ್ರೇಯಸ್ಸನ್ನು ಬಯಸುವ ಮಡದಿಯಾಗಿ, ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಯೋಚಿಸದೆ ರಾಮನ ಹಿಂದೆ ಕಾಡಿಗೆ ಬರುತ್ತಾಳೆ. ಆದರೆ ಬಹುಮಾಣವಾಗಿ ರಾಮ ಸೀತೆಗೆ ನೀಡಿದ್ದಾದರೂ ಏನು? ತನ್ನಮಡದಿಯಾಗಿ ನೋಡದೆ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರಜೆಯಾಗಿ ನೋಡಿದ್ದರಿಂದಲೇ ಅಗಸನ ಮಾತು ಅವನಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಯಿತೇನೋ? ರಾಜನಾಗಿ ತೀರ್ಮಾನ ಕೈಗೊಳ್ಳುವ ಮುಂಚೆ, ಗಂಡನಾಗಿ ಸೀತೆಯ ಮನಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅರಿಯಬೇಕಾದದ್ದು ಅವನ ಕತ್ರವ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಸೀತೆಯನ್ನು ತನ್ನ ದೇವತೆಯಾಗಿ, ಪ್ರೇಮದ ಸಾಕಾರಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ, ಪ್ರೀತಿಯ ಪ್ರಣಯಿನಿಯಾಗಿ, ಶಕ್ತಿಪ್ರದಾಯಿನಿಯಾಗಿ ಕಾಣಬೇಕಾಗಿದ್ದ ರಾಮನಿಗೆ, ಸೀತೆ ಕೇವಲ ಪ್ರಜೆಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ.? ರಾಜಧರ್ಮವೇ ಅವನಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿತ್ತೇ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ನನ್ನನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿವೆ.

ಯಾವ ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿಯ ದುಃಖವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಬೇಕೋ, ಅವನೇ ಅವಳ ದುಃಖದ ಮೂಲವಾದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ನಿವಾರಣೆ ಎಲ್ಲಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಪತಿಯ ಹೃದಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಲ್ಲದೆ ಸತಿಗೆ ಬೇರಾವ ಕೊರತೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಎಂದು ಸಮಾಝುದ ಎಲ್ಲ ಪತ್ನಿಯರ ಮುಖವಾಣಿಯಂತಿದ್ದ ಸೀತೆ ಇದೀಗ ಗೊಂದಲಮಯವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾಳೆ. ಸೀತೆಯನ್ನು ತಂದು ರಾವಣನು ತನ್ನ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟರೂ, ಅರಸೊತ್ತಿಗೆಯ ಸುಖ- ಭೋಗಗಳಿಗೆ ಹೊರತಾದ ಗುಡಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ತಾಪಸಿ ಹಾಗೆ ರಾಮಾಧ್ಯಾನ ವ್ರತತೊಟ್ಟು, ಅವನ ಬಂದು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವವರೆಗೂ ಉಸಿರು ಹಿಡಿಯುವ ದಾರಿ ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಆ ಮೂಲಕ ಸತಿಯ ಧ್ಯಾನ,ವ್ರತ ತಪಸ್ಸುಗಳೇ ಪತಿಯ ರಕ್ಷೆ ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದ ಸೀತೆಯ ಭಗ್ನ ಚಿತ್ರಗಳು ಎಂತವರನ್ನು ಯೋಚನೆಗೀಡು ಮಾಡುತ್ತವೆ.ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಸೀತೆ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದಾಳೆ, ಎಂದು ತಿಳಿಸಲು ಯಾವ ಆಧಾರವು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಇದು ಕೇವಲ ಅನುಮಾನವಷ್ಟೇ ಆಗಿದ್ದರೂ, ಆ ಅನುಮಾನಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಡಿಗೆ ಅಟ್ಟುವುದು ಒಂದು ಮಾರ್ಗವೇ? ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನೀಯ. ಏಕೆಂದರೆ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಪಾತಿವ್ರತೆಯನ್ನು ಸಾಬೀತು ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹಲವು ಆಚರಣೆಗಳು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದವು. ಉದಾ. ಹುತ್ತದೊಳಗಿನ ಸರ್ಪವನ್ನು ಕೈಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ತೆಗೆಯುವುದು, ಅಥವಾ ಸುಡುವ ಕೆಂಡವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ತಮ್ಮ ಪತಿರ್ವತಾ ಧರ್ಮವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಷ್ಟೇಲ್ಲ ಮಾರ್ಗಗಳಿದ್ದರೂ ರಾಮ ಕಾಡಿಗೆ ಅಟ್ಟುವ ಅತೀಘೋರ ಮಾರ್ಗವನ್ನೇ ಏಕೆ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಎಂಬುದು ಕೂಡ ಮುಖ್ಯವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಕೆ. ಷರೀಫರು ಪ್ರಶ್ನೀಸಲಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಎಂಬ ಕವನದಲ್ಲಿ " ಹೆಣ್ಣು ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಂದರ್ಭವೇ ಮುಂದಿನ ಆವಾಂತರಗಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ" ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಕವಿತೆಯ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಇತಿಹಾಸದ ಪುಟಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಕೇವಲ ನಿಮ್ಮ ಗಂಡಂದಿರ ಹೆಸರುಗಳೇ ಪ್ರಜ್ವಲಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅವರ ಜನಪ್ರಿಯವಾದ ಹೆಸರುಗಳ ಹಿಂದೆ ನಿಮ್ಮ ಜ್ವಲಂತ ಮಾಯಾವಾದ ತ್ಯಾಗ, ಸಹನೆ, ಪ್ರೀತಿಗೆಳೆಲ್ಲವೂ ಕೇವಲ ಗೌಣವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಹೌದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನನಗೀಗ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕಾಡುತ್ತಿದೆ. ಇಡೀ ರಾಮಾಯಣವನ್ನು ನಾವು ಅವಲೋಕಿಸಿದಾಗ, ರಾಮನಿಗಿಂತ ಪ್ರತಿಹಂತದಲ್ಲೂ ಸೀತೆಯ ಪಾತ್ರ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಕಂಡರೂ, ಏಳು ಬೀಳಿನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಉಂಡ ಕಥಾನಾಯಕಿ ಕಂಡರೂ, ರಾಮಾಯಣ ಎಂಬ ಶಿರ್ಷಿಕೆಯನ್ನೇ ಏಕೆ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿದರು. ಸೀತಾಯಣ ಎಂಬ ಹೆಸರು ಏಕೆ ಆಗಬಾರದಿತ್ತು. ಬಹುಶಃ ಪುರುಷ ಪ್ರಧಾನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಗಂಡನನ್ನೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ, ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲೂ, ಸಮಾಜದಲ್ಲೂ, ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲೂ ಗಂಡೇ ಪ್ರಧಾನ ಪಾತ್ರವಾಗಿ ಬೆಳೆದು, ಹೆಣ್ಣು ತುಳಿತಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿರಬಹಹುದು. ಹೀಗೆ ಮುಂದುವರೆದು ನೋಡಿದಾಗ, ಶ್ರೀ ರಾಮಾಯಣ ದರ್ಶನಂ ನಲ್ಲಿ ಕುವೆಂಪುರವರ ಪ್ರತಿಭೆ ಹಾಗೂ ಹೆಣ್ಣಿನ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಆಕೆಗೆ ನೀಡಿದ ವಿಶ಼ೇಷ ಗೌರವ, ಮನ್ನಣೆಯನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಮೂಲ ರಾಮಾಯಣದಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿಪ್ರವೇಶ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸೀತೆ ಅಗ್ನಿಕುಂಡ ರಚಿಸಿ, ಆ ಭಯಂಕರ ಅಗ್ನಿಕುಂಡಕ್ಕೆ ಬೀಳುತ್ತಾಳೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ್ನಲ್ಲೇ ಮುಡಿದ ಹೆರಳು ಬಾಡದಂತೆ ಅಗ್ನಿದೇವ ಅವಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಕುವೆಂಪು ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿಪ್ರವೇಶ ಸಂದರ್ಭ ಕಾವ್ಯದ ಭವ್ಯ ದರ್ಶನ ವೆಂದರೆ ತಪ್ಪಲಾಗಲಾರದು.ಸೀತೆ ಅಗ್ನಿಕುಂಡಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ತಕ್ಷಣ ಸಿಂಹಾಸನದಿಂದೆದ್ದ ರಾಘವ ಮುಂದೆ ಅಗ್ನಿಕುಂಡಕ್ಕೆ ಬೀಳುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸೀತೆಯ ಕೈಹಿಡಿದು ಅಗ್ನಿಸ್ಥಳದಿಂದ ಮೇಲೆದ್ದು ಬರುತ್ತಾನೆ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕುವೆಂಪು ತಳೆದಿದ್ದ ಹೆಣ್ಣಿನ ಧೋರಣೆಗಳು, ಶೀಲವೆಂಬುದು ಕೇವಲ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಸೀಮಿತವಲ್ಲ ಗಂಡಿಗೂ ಅದು ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಮಹಾನ್ ಸಂದೇಶವನ್ನು ಸಾರುತ್ತಾರೆ.

ಇನ್ನು ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಇಂದ್ರನ ಕಾಮಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗಿ ತನ್ನ ಗಂಡನ ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿಗೆ ಆಹುತಿಯಾಗಿ ಶತಮಾನಗಳ ಕಾಲ ಶಿಲೆಯಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಅಹಲ್ಯೆಯ ಪಾತ್ರವು ಶೋಚನಿಯವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಹೆಣ್ಣಿನ ಲೈಂಗಿಕತೆ ಎನ್ನುವುದು ಒಂದು ಪುರುಷ ಪ್ರಧಾನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸದಾ ಸಂಶಯಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗುವ ವಸ್ತುವೇ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಜ್ವಲಂತ ನಿದರ್ಶನ ಅಹಲ್ಯೆಯ ಸಂಧರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ತಾನು ಮಾಡದ ತಪ್ಪಿಗೆ, ಇಂದ್ರನ ಮೋಸದ ಜಾಲಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣಶಾಹಿ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ದಿವ್ಯ ಶಕ್ತಿ ಆಗಿ ಆ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನ ಎಂಬ ವರಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗಿ ತನ್ನ ಇಡೀ ಬದುಕನ್ನು ಸವೆಯುತ್ತಾಳೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಹಾಗಾದರೆ

ಏನಿದು ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನ? ಕೇವಲ ಗಂಡು ಶಿರೋಮಣಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಹೇಗೆ ಈ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಲಭಿಸಿತ್ತು. ಹೆಂಡತಿಯರ ಶೀಲವನ್ನು ದಿವ್ಯ ಶಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಅವಲೋಕನ ಮಾಡಿ ತಮ್ಮ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿ ಪುರುಷರು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದ ಅಸ್ತ್ರವಾಗಿತ್ತೇ? ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಪುರುಷನಿಗೆ ಇದ್ದಂತಹ ದಿವ್ಯ ಶಕ್ತಿ ಮಹಿಳೆಗೆ ಏಕೆ ಇರಲಿಲ್ಲ? ಬ್ರಾಹ್ಮಣಶಾಹಿಗಳು ಸ್ತ್ರೀಗೆ ಇದ್ದಂತಹ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಹತ್ತಿಕ್ಕುವ ಸಲುವಾಗಿ ಇದನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದರೆ? ಒಂದು ವೇಳೆ ಇದೇ ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿ ಅಂದು ಅಹಲ್ಯೆ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ, ಬಂದಿರುವುದು ಗೌತಮನಲ್ಲ ಕಾಮರೂಪಿಯಾದ ಇಂದ್ರನು ಎಂಬುದು ಅವಳ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಾರದೆ ಇರದಿದ್ದೆತ್ತೇ? ಗೌತಮನ ಶಾಪಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗಿ ಶತಮಾನಗಳ ಕಾಳ ಜಡ ರೂಪಿನ ನಿಷ್ಠುರ ಕಲ್ಲಾಗಿ ನಿಂತುಕೊಳ್ಳುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಒದಗುತ್ತಿತ್ತೇ? ಎಂಬುದು ಗಮನಿಸಲೇಬೇಕಾದ ಮುಖ್ಯ ಅಂಶಗಳಾಗಿವೆ. ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಋಷಿಗಳು ಪ್ರಖರ ಪಂಡಿತರಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯರು ಮಾತ್ರ ಸಮಾನ್ಯ ಮಹಿಳೆರಾಗಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಪತಿವ್ರತಾ ಧರ್ಮವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುವುದೇ ಒಂದು ಶಕ್ತಿ ಅಥವಾ ವ್ರತಾವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅಹಲ್ಯೆಯನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಅವಳ ತಪ್ಪು ಏನಿಲ್ಲವಾದರೂ, ಒಂದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಹಿಳೆಯಾಗಿ ದಮನಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅಹಲ್ಯೆಯು ತನ್ನ ಗಂಡ ಶಿರೋಮಣಿಯ ಶಾಪವಿತ್ತ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಮೂಕವಿಸ್ಮಿಳಾಗಿ ಮೌನದ ಕಡಲಲ್ಲಿ ಕೊಚ್ಚಿ ಹೋಗುವ ಬದಲು, ಶಾಪಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವಾಗಿ ಕ್ರಾಂತಿಯ ಕಿಡಿ ಎಸೆದಿದ್ದರೆ, ಪ್ರಶ್ನೆಯ ಸುರಿಮಳೆಯಿಂದ ಗೌತಮನನ್ನು ತೊಯ್ದಿದ್ದ, ಅವನ ಅಂತರಾಳದಲ್ಲಿ ಧಗಧಗ ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಅನುಮಾನದ ಕಿಡಿಗಳು ಆರಿ ಹೋಗಿ ಅವಳ ಬದುಕಿನ ತಿರಿವುಗಳು ಬೇರೆಯದ್ದಾಗೇ ಉಳಿಯುತ್ತಿತ್ತೇನೋ ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಕುವೆಂಪು ರವರ ಮಹಾಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಲೂ ಬಿದಿರು ಬೆಳದಿದ್ದ ಹುತ್ತವು ಹತ್ತಿದ್ದ, ಪಾಚಿಯಿಂದ ಆವರಿಸಿದ ಒಂದು ಬಂಡೆಯಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಶಾಪಗ್ರಸ್ತ ಅಹಲ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ರಾಮನು ತಾಯಿ ಹೃದಯದ ಆಕ್ರಂದನ ಕೇಳಿ, ಆಕೆಯನ್ನು ಮನುಷ್ಯಳನ್ನಾಗಿ ಪಾವನೀಕರಿಸಿ, ನೀನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿಲದಲ ತಾಯಿ, ಎಂದು ರಾಮನ ಮುಖಾಂತರ ಅಹಲ್ಯೆಯ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿಸುವ ಕುವೆಂಪುರವರ ಸ್ತ್ರೀಪರ ಕಾಳಜಿ, ಹಾಗೂ ಸ್ತ್ರೀ ಮನ್ನಣೆಯೂ ಪ್ರಿಯವೆನಿಸುತ್ತದೆ.

ಏನೇ ಆಗಲಿ ಪಿತೃ ಪ್ರಧಾನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಮೂಲಕ ಸೀತೆಗೆ ಹಾಕಿದ ನಿರ್ನಂಧದ ಗೆರೆ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸಮಾಜದ ಜನಪ್ರಿಯ ಅಂಶವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದೆ.